

Jordi Figueras. L'aventurer del teatre

«Que ningú es dediqui al teatre», adverteix l'actor manresà Jordi Figueras. Ell sap més que ningú de què parla. La professió demana hores de sacrifici per aprendre's un paper i capacitat per sortir en escena sigui quin sigui l'estat anímic en què et trobes. I tot plegat acompanyat per unes condicions laborals inestables que et poden deixar temporades llargues sense feina. «De debò, aconsello a aquell que estigui a punt d'embarcar-se en aquest món que abandoni abans no sigui massa tard, si no és que, igual que em passa a mi, no pugui viure sense el teatre», manifesta.

L'artista parla del seu ofici des de l'honestedat. Aquest l'ha dut a portar una vida nòmada i a haver-se de reinventar una i mil vegades per sobreviure del que estima. No obstant això, confessa que no s'imagina el seu dia a dia sense aquest art. «El teatre és l'aventura més gran a què he fet front», explica assegut en una terrassa del Passeig. Amb una copa de vi a les mans, relata la seva història sense deixar d'emocionar-se en evocar episodis del passat. Darrere l'actor camaleònic que ens ha emocionat amb personatges comediants, dramàtics i, a voltes, malvats, hi ha una persona sensible que és capaç de donar-se als altres sense por.

El seu amor per la professió va començar a l'escola Paidós de Sant Fruitós. De la mà de la professora de literatura Maria Elena Souto, va iniciar els seus primers intents com a actor. Ella encoratjava els alumnes a representar els grans clàssics i, fins i tot, a idear obres de producció pròpia. «L'entusiasme que desprenia en parlar de teatre va aconseguir que abandonés el meu somni, que era ser capità de la marina mercant», comenta. Durant l'adolescència, fantasiejava amb la idea de salpar amb un vaixell i navegar pels oceans d'arreu. L'avi i el tiet de la seva mare eren mariners i li explicaven anècdotes. «M'inspirava la idea de sortir a veure món, però, finalment, la Maria Elena va saber llegir el que jo realment portava a dins del cor, que era el teatre», rebla.

La seva passió el va encaminar a estudiar a l'Institut de Teatre de Terrassa i, al cap de poc temps, va començar a volar com a artista. D'ençà dels seus inicis, sempre s'ha guiat pels mateixos principis a l'hora de sortir a actuar. «Es tracta de deixar que el text flueixi de manera natural com si fos el primer cop, estar disposat a entregar-te a la resta d'actors i, per sobre de tot, al públic», destaca. A hores d'ara, ja acumula més de trenta anys d'experiència, amb papers en pel·lícules com *Solitud* o *La vida sense la Sara Amat*, sèries de televisió com *Lo Cartanyà* o *Poblenou* i, per sobre de tot, obres de teatre dirigides per Frederic Roda, Sergi Belbel i Oriol Broggi, entre d'altres. «Malgrat els anys d'ofici, encara ara pateixo molts nervis abans de sortir a escena. La d'actor és una feina molt exposada en què es posen en joc els propis sentiments», revela.

Figueras sent un profund respecte envers la seva professió. «Sortir a l'escenari davant d'un públic que ha pagat una entrada és una gran responsabilitat», considera. Al llarg de la vida, s'ha entregat a cadascuna de les funcions, tot i haver patit la precarietat del món de l'art. «Si el teatre existeix és per la tossuderia dels artistes per construir una societat crítica», apunta. En aquest sentit, lamenta que el pressupost destinat a la cultura per part de la Generalitat no arriba a l'1%. Tot i això, posa de manifest que, en els últims anys, el sector també s'ha nodrit de bones iniciatives, «com el Kursaal, un teatre referent a tot Catalunya». «En aquest projecte manresà hi falta un element fonamental, i és l'aposta per les produccions pròpies. Res no em faria més feliç que poder assajar una obra a casa», conclou.